

[Gudme.]

er enig med hr. Tange i den bedømmelse, at alle, der har at gøre med betalingsstandsninger og konkurser — og her er hr. Tange og jeg i vore professioner jo dem, der kender til det i praksis — ved, at det, som kreditorerne først og fremmest ønsker sig, er, at konkursernes undgås. For kommer det først til det fuldstændige sammenbrud, kommer det først dertil, at alt skal til at sælges ved offentlig auktion og på anden måde, så bliver der for lidt eller ingenting til kreditorerne.

Derfor er alle de muligheder, man har for at klare sig i dag på frivillighed, frivillig likvidation, akkord el. lign., at foretrække i stedet for den lovordnede konkurs.

Men desværre er det jo sådan, at beskyttelsen for den, der skal varetage en sådan frivillig ordning, er for ringe. I dag er man ude på den tynde is, når man stiller sådanne foranstaltninger an. Man prøver, og man prøver, og man får mange, mange aftaler i stand, men man mangler måske lige de sidste, man mangler at få den mistelten taget i ed, som skulle betyde, at likvidationen kunne gennemføres eller akkorden føres vellykket igennem. Og desværre må det jo konstateres, at misteltenen meget ofte er de offentlige myndigheder. Som fru Elsebeth Kock-Petersen før var inde på, er det sådan, at de almindelige kreditorer, som jo ofte er erhvervsdrivende, har en sund forståelse af, at det nu engang er rigtigst at prøve på at komme igennem med en mindelig ordning i stedet for det store sammenbrud. Men når de skal gå til momsfogder og til skattemyndigheder, er der meget svigtende forståelse, og derfor har vi mere end én gang måttet se, at en frivillig ordning brød sammen, netop fordi de offentlige myndigheder var den mistelten, som ikke lod sig tage i ed.

Nu er der ingen grund til at spørge misteltenen mere, hvis vi gennemfører disse ordninger. Da er det sådan, at man også kan få den sikkerhed, som man har om konkursen eller tvangsakkorden, i kraft af de regler, som foreslås i dette forslag. Og derfor kan jeg uden at gå i enkeltheder som en tidligere ordfører sige, at vi kan tilslutte os tankegangen bag forslaget. Alene må jeg sige, at der på et enkelt punkt, og det er blevet nævnt både af fru Elsebeth Kock-Petersen og af hr. Tange, vistnok er tale om, at man overfører til konkurslovens om-

råde noget, der ret beset ikke hører hjemme dér.

Det forslag, som er indføjet i § 129 a i lovforslaget, om, at man i virkeligheden inden for betalingsstandsningens rammer skal påtage sig Lønmodtagernes Garantifonds opgaver, fordi Lønmodtagernes Garantifond ikke kan ekspedere i det tempo, det blev lovet, da loven blev gennemført i 1972, er en problematik, som ikke hører hjemme dér. Den må vises tilbage derfra, hvor den kommer, nemlig til Lønmodtagernes Garantifond. Men det kan vi også hurtigt nå at få pillet ud og alligevel få en god lov ud af det. Vi skal bestræbe os på at gøre det inden sommerferien.

Hagen Hagensen (KF):

Hovedsigtet med det lovforslag, vi behandler, er at begrænse antallet af konkurser og insolvente likvidationer. Heri må man på forhånd erklære sig enig.

Jeg synes, det er en god ting, at man kommer frem til et betalingsordningsinstitut, hvor hovedprincippet må være de mindelige ordninger, der er at foretrække fremfor den langvarige behandling, som en konkurs medfører, og hvor en konkurs også medfører, at der både provenumæssigt og tidsmæssigt bliver noget ringere ud af det, end der kunne være blevet, hvis man var kommet igennem med en mindelig ordning.

Derfor vil jeg sige, at jeg synes, der er gode ting i forslaget, og det tilsigter en afklaring først og fremmest af fristspørgsmålet vedrørende afkræftelse. Det er godt, at det kommer ind med et nyt begreb: fristdagen. Det vil nok være en lille smule besværligt at arbejde med til at begynde med, men det skaber i hvert fald en større klarhed end den, der er til stede nu.

Og jeg vil også gerne her sige, at i ordet betalingsstandsning bør der ikke ligge det forhold, at man dermed mener, at der konstateres en insolvens, som så vil kunne tages op af andre. Det er nok et forhold, som vi skal se en lille smule nærmere på.

Afgørende for betalingsstandsningen og også for en eventuel senere konkurs må være på den ene side hensynet til de folk, der har penge til gode, deres ligelige fyldestgørelse, og på den anden side hensynet til skyldneren, således at alle parter kommer bedst muligt ud af de opståede vanskeligheder.